

Sygn. akt XVI GC 646/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 07 października 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 2.771,20 zł

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 2.771,20 (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt jeden 20/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2013 do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz kwotę 756 (siedemset pięćdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje zwrócić pozwanemu Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w W. kwotę 287,42 (dwieście osiemdziesiąt siedem 42/100) złotych zwrotu niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

**Sygn. akt XVI GC 646/14**

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 stycznia 2014 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 2 771,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona kwota stanowi niezapłaconą część odszkodowania należnego mu na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, obejmujące koszt wynajmu auta zastępczego (pozew k. 2-13).

W dniu 31 stycznia 2014 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XVI GNc 601/14 (nakaz zapłaty k. 70).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 03 marca 2014 r. pozwany zaskarżając nakaz w całości wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 30 lipca 2013 r. i na mocy decyzji z dnia 30 października 2013 r. przyznał powodowi kwotę 3 243,80 zł brutto tytułem odszkodowania. Pozwany zakwestionował zastosowaną przez powoda stawkę czynszu najmu w wysokości 173,00 zł oraz 165,00 zł netto. Wskazał, że jest ona zawyżona i nie odpowiada cenom panującym na rynku lokalnym. Ponadto niezrozumiałym dla pozwanego jest różnicowanie stawek czynszu najmu w zależności od okresu najmu pojazdu zastępczego.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 30 lipca 2013 r. wskutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), będący własnością J. B.. Sprawca kolizji, kierujący pojazdem marki F. o nr rej. (...), był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) spółce akcyjnej w W. (zwana dalej towarzystwem (...)), (**okoliczności bezsporne**).

W dniu 31 lipca 2013 r. poszkodowany zgłosił szkodę w towarzystwie ubezpieczeń sprawcy szkody. W dniu 01 sierpnia 2013 r. uszkodzony pojazd został wstawiony do serwisu (...) sp. j. w W.. W dniu 06 sierpnia 2013 r. po demontażu uszkodzonych części zamiennych serwis dokonał przednaprawczych oględzin uszkodzonego pojazdu i wysłał kosztorys naprawy do zatwierdzenia towarzystwu ubezpieczeń. Dnia 28 sierpnia 2013 r. serwis otrzymał zatwierdzoną kalkulację naprawy i tego samego dnia zamówił niezbędne części zamienne. Również tego dnia serwis przystąpił do naprawy uszkodzonego pojazdu. W dniu 30 sierpnia 2013 r. serwis otrzymał zamówione części. Zakończenie naprawy i odbiór pojazdu nastąpił w dniu 05 września 2013 r. Uzasadniony czas naprawy pojazdu wynosił 35 dni od dnia wstawienia pojazdu do serwisu tj. 01 sierpnia 2013 r. do daty jego wydania poszkodowanemu tj. 05 września 2013 r. (**okoliczności bezsporne**; poparte arkusz naprawy k. 34)

W dniu 01 sierpnia 2013 r. J. B. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) jako najemca, zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. (zwana dalej spółką (...)), jako wynajmującym pisemną umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) o nr rej. (...), z grupy samochodów (...) na okres 30 dni tj. od dnia 01 sierpnia 2013 r. do 31 sierpnia 2013 r. oraz na okres 5 dni, tj. od dnia 31 sierpnia 2013 r. do 05 września 2013 r. W imieniu wynajmującego Umowę Najmu (...) podpisał pracownik powoda P. W., posiadający pełnomocnictwo do zawierania w imieniu spółki (...) umów najmu oraz umów nabycia wierzytelności z tytułu kosztów korzystania z auta zastępczego. (**okoliczności bezsporne**). Czynsz najmu strony określiły na podstawie cennika (...) stanowiącego integralną część umowy najmu, który został podpisany przez poszkodowanego. Za okres najmu pojazdu zastępczego przez okres 30 dni strony ustaliły czynsz najmu wynosił 5 190,00 zł netto, przy stawce dziennej 173,00 zł netto za dobę, natomiast czynsz najmu pojazdu zastępczego przez okres 5 dni wynosił 825,00 zł netto przy stawce 165,00 zł netto za dobę. Pojazd zastępczy został wydany w tym samym dniu. Na dzień zawarcia umowy najmu poszkodowany był płatnikiem podatku VAT (**dowód**: umowa najmu k. 26-29, aneks nr (...) z dnia 30 sierpnia 2013 r. do umowy najmu (...) z dnia 01 sierpnia 2013 r. k. 30, pełnomocnictwo k. 31, cennik k. 32, oświadczenie dotyczące czynszu i długości najmu k. 36, oświadczenie poszkodowanego k. 37, (...) k. 65).

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 01 sierpnia 2013 r. przelał na rzecz spółki (...) wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego, przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 30 lipca 2013 r., za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi towarzystwo (...) (**bezsporne**, poparte: umowa cesji wierzytelności k. 23; pełnomocnictwo k. 31, oświadczenie dla towarzystwa ubezpieczeń, k. 33.

Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego marki S. (...) o nr rej. (...) w dniu 17 września 2013 r. spółka (...) wystawiła fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 6 015,00 zł netto, tj. 7 398,45 zł brutto przez okres 30 dni przy stawce 173,00 zł netto oraz 5 dni przy stawce 165,00 zł netto za dobę (**dowód**: faktura VAT, k. 35).

Stawki najmu pojazdu zastępczego o klasie podobnej do samochodu marki S. (...) na rynku trójmiejskim w okresie sierpień – wrzesień 2013 r. na okres 35 dni najmu w trybie gotówkowym zawierały się w zakresie od 86,41 zł do 203,26 zł netto, natomiast w trybie najmu bezgotówkowego (tzw. „z OC sprawcy”) zawierały się w przedziale od 122,99 zł do 250,00 zł netto za dobę (**dowód:** pisemna opinia biegłego k. 159-165, ustna uzupełniająca opinia biegłego k. 209-209v).

Pismem z dnia 20 września 2013 r., doręczonym towarzystwu (...) w dniu 26 września 2013 r., spółka (...) wezwała towarzystwu (...) do zapłaty kwoty 6 015,00 zł netto. W odpowiedzi na powyższe towarzystwo (...) dokonało refundacji zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 243,80 zł netto jako zasadny uznając cały okres najmu pojazdu zastępczego, zgodny z faktycznym czasem wynajmu pojazdu zastępczego przyjmując stawkę dzienną w wysokości 92,68 zł netto. Pozwana odmówiła zapłaty pozostałej wysokości odszkodowania (**bezsporne, poparte:** zgłoszenie szkody wraz z potwierdzeniem odbioru k. 51-54, pismo decyzja o wypłacie odszkodowania k. 49-50).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy, w oparciu o zeznania świadka J. B. oraz w oparciu o pisemną oraz ustną uzupełniającą opinię biegłego sądowego. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana wzajemnie przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Natomiast złożoną do akt sprawy opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, Sąd uznał za rzetelną, jasną i w pełni wyczerpującą. Biegły w sposób rzeczowy i kompleksowy odniósł się do przedmiotu opinii. Sąd dokonał ustaleń rynkowych stawek czynszu najmu pojazdu klasy S. (...) na terenie T. w sierpniu i wrześniu 2013 r., przez czas uzasadnionego czasu naprawy. Biegły w pisemnej opinii ustalił, że najem pojazdu zastępczego klasy pojazdu marki S. (...) na okres 35 dni najmu w trybie gotówkowym zawiera się w przedziale od 86,41 zł do 203,26 zł netto za dobę, natomiast w trybie bezgotówkowym wysokość stawek najmu zawiera się w przedziale od 122,99 zł do 250,00 zł netto. W niniejszej sprawie powód zastosował stawkę w wysokości 173,00 zł netto oraz 165,00 zł netto. Obie stawki zawierają się w przedziałach wskazanych przez biegłego. Wobec powyższego należy uznać, iż stawka powoda jest stawką rynkową. Pozwany zakwestionował opinię biegłego. Wskazał, że wypożyczalnia H. działa głównie przy lotniskach i obsługuje klientów zagranicznych. Powyższe okoliczności powodują zawyżenie stawek za najem występujących na rynku lokalnym. Do zarzutów pozwanego biegły odniósł się w ustnej uzupełniającej opinii na rozprawie w dniu 14 stycznia 2015 r. Biegły wyjaśnił, że dokonując ustalenia rynkowych stawek wziął pod uwagę wypożyczalnię o zasięgu lokalnym, krajowym oraz globalnym dla przedstawienia pełnego rynku wypożyczalni. Wskazał, że powód jako franczyzobiorca globalnej sieci S. (...) a (...) działa na podobnych zasadach jak firma (...). Wobec tego zasadnym było ujęcie wyżej wymienionej wypożyczalni w opinii. Ponadto odnosząc się do pozostałych zarzutów pozwanego biegły wyjaśnił, że oferta wypożyczalni H. nie jest skierowana wyłącznie do zagranicznych klientów. Biegły wskazał, że obywatel polski również może skorzystać z oferty wypożyczalni.

Strony nie kwestionowały wniosków płynących ze złożonych do akt sprawy opinii, a Sąd nie znalazł podstaw by opiniom tym nie dać wiary, czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Większość okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych między stronami. W szczególności pozwany nie kwestionował odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową i pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – posiadacza pojazdu mechanicznego. W sprawie sporna pozostawała jedynie wysokość należnego poszkodowanemu odszkodowania.

Jak stanowi przepis art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu może być także dostatecznie oznaczona wierzytelność przyszła. Jest przy tym oczywiste, że z treści umowy przelewu zawartej przez strony

musi wynikać jej przedmiot. Innymi słowy skuteczność umowy przelewu wierzytelności uzależniona jest m.in. od skonkretyzowania przez strony wierzytelności będącej jej przedmiotem. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak trafnie SN w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Z treści umowy przelewu zawartej przez strony musi wynikać jej przedmiot. Skuteczność umowy przelewu wierzytelności uzależniona jest jednak przede wszystkim od istnienia wierzytelności będącej jej przedmiotem.

Fakt zawarcia umowy przelewu i jej treść winna udowodnić strona powodowa – zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., skoro z faktu zawarcia tej umowy wywodzi skutki prawne. Powyższe okoliczności powódka wykazała przedstawiając dowód z dokumentów prywatnych – umowy cesji wierzytelności, pełnomocnictwa, odpisu z Rejestru Przedsiębiorców KRS wynajmującego.

W umowie cesji nie została wskazana konkretna wysokość wierzytelności przelanej, jednak wierzytelność tę, jak uzasadniono wyżej – można ustalić na podstawie stosunku zobowiązaniowego z którego wynika. W niniejszej sprawie stosunkiem tym jest umowa najmu, która wprost została wskazana w § 1 umowy cesji. Na datę zawarcia umowy cesji tj. 01 sierpnia 2013 r., która jest tożsama z datą zawarcia umowy najmu, strony nie mogły określić pełnej wysokości wierzytelności przelanej, bowiem nie wiadomy był czas trwania naprawy. W § III.1 Umowy Najmu (...), zmienionym aneksem nr (...) z dnia 30 sierpnia 2013 r., czas zawarcia umowy najmu określono czasem naprawy, nie dłużej niż 35 dni kalendarzowych. Dopiero z chwilą zakończenia naprawy, bądź upływu maksymalnego czasu trwania umowy, określenie pełnej wysokości wierzytelności stało się możliwe. Pogląd o dopuszczalności i skuteczności przelewu takiej wierzytelności, a nawet wierzytelności przyszłej, która w dacie zawierania umowy cesji nie tylko nie jest określona co do wysokości, ale nawet jeszcze nie istnieje jest utrwalany w orzecznictwie Sądów (w. SA w P. I ACa 550/09 Lex 756654, w. SN z dnia 20.02.2008r. II CSK 445/07 Lex 394765).

Powyższe dowodzi, iż zawarta umowa cesji jest ważna, zaś jej skuteczność uzależniona jest od wykazania istnienia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu (przedmiotu cesji).

Jak stanowi przepis art. 659 § 1 k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Zgodnie natomiast z brzmieniem § 2 powołanego wyżej artykułu, czynsz może być oznaczony w pieniądzu lub w świadczeniach innego rodzaju. Umowa najmu jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą, wzajemną i odpłatną (art. 487 § 2 k.c.). Odpowiednikiem świadczenia wynajmującego w postaci oddania rzeczy do używania jest zapłata czynszu przez najemcę. Do zawarcia umowy najmu dochodzi wówczas, gdy strony uzgodnią istotne jej składniki (essentialia negotii), do których należą: przedmiot najmu i czynsz.

Wobec braku wymogu zawarcia przedmiotowej umowy w formie pisemnej, ustalenia dotyczące przedmiotu najmu i wysokości czynszu najmu nie muszą przybrać takiej formy. Strona powodowa – zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. winna jednak te okoliczności udowodnić, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Celem ich wykazania powód załączył do pozwu cennik (...), wskazując, że był on podstawą ustaleń stron w zakresie wysokości stawki czynszu najmu, a także Umowę Najmu, w której strony umowy określiły przedmiot najmu – pojazd marki S. (...) o nr rej. (...). Ponadto w umowie najmu znalazło się odniesienie do aktualnego cennika stosowanego przez wynajmującego. Cennik ten został poszkodowanemu przedstawiony przy zawarciu umowy, co poszkodowany potwierdził własnoręcznym podpisem. Stawka czynszu najmu nie musi być określona wprost w umowie, wystarczy odwołanie się do podstaw jej ustalenia, co powód uczynił, zawierając stosowny punkt w umowie i załączając do pozwu

cennik (...). Cennik ten stanowi załącznik do umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowany, a nadto został on zaakceptowany przez poszkodowanego, co poszkodowany potwierdził własnoręcznym podpisem.

Umowa najmu miała więc charakter odpłatny. Strony umówiły się na bezgotówkowe rozliczenie kosztów najmu z tego tytułu w zamian za zawarcie umowy cesji wierzytelności. Cesja stanowiła formę zapłaty czynszu najmu. Poszkodowany zdawał sobie sprawę z odpłatności najmu. W konsekwencji, materiał dowodowy przedstawiony przez stronę powodową Sąd ocenia jako spójny i pozwalający na dokonanie ustaleń zgodnych z twierdzeniami zawartymi w pozwie.

Również zarzut pozwanego, że powód nie wykazał zasadności najmu pojazdu zastępczego okazał się niezasadny. To stanowisko pozwanego opiera się na błędnym założeniu, że poszkodowany musi wykazać potrzebę korzystania z samochodu zastępczego. Tymczasem koszty wynajmu samochodu zastępczego do czasu naprawy uszkodzonego pojazdu mieszczą się w zakresie normalnych następstw szkody (wyrok Sądu Najwyższego z 26 listopada 2002 roku, V CKN 1397/2000, Lex nr 77057 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03, Biul. SN z 2005 roku, nr 3, poz. 11). Według art. 361 §1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu uszkodzonego w trakcie kolizji skutkuje tym, że ma on prawo wynająć pojazd zastępczy i pozostaje to w związku przyczynowym z kolizją – w rozumieniu powyższego przepisu. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej uszkodzenia stanowi szkodę majątkową, bez względu na rodzaj działalności, lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd. Normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków zdarzenia podlegających wyrównaniu. Obecnie samochód nie jest dobrem luksusowym, lecz niezbędnym elementem życia codziennego, związanym z charakterem wykonywanej pracy, miejscem zamieszkania, potrzebą załatwiania różnorodnych potrzeb życiowych, czy korzystania z różnorodnych usług. Skoro ktoś samochód posiada, to zwykle z niego korzysta. Poszkodowany nie był winny przedmiotowej kolizji, więc nie powinien ponosić jej skutków w postaci utrudnień w wykonywaniu codziennych obowiązków czy realizowaniu codziennych planów z uwagi na brak samochodu. Wreszcie należy również powołać się ponownie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11), w której stwierdzono, iż korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być zastąpione wykorzystaniem środków komunikacji publicznej, gdyż są to odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również argument pozwanego, że powód zastosował zawyżoną stawkę czynszu najmu. W myśl art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., na pozwanym spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez niego twierdzeń, że stawka czynszu najmu uzgodniona przez strony była rażąco wyższa od stawek przyjętych na rynku, czego nie uczynił. Na tę okoliczność powołano w sprawie dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Biegły ustalił, że stawki najmu pojazdu zastępczego o klasie podobnej do samochodu marki S. (...) na rynku trójmiejskim w okresie sierpień – wrzesień 2013 r. na okres 35 dni najmu w trybie gotówkowym zawierały się w zakresie od 86,41 zł do 203,26 zł netto, natomiast w trybie najmu bezgotówkowego (tzw. „z OC sprawcy”) zawierały się w przedziale od 122,99 zł do 250,00 zł netto za dobę. Stawka zastosowana w przedmiotowej sprawie wynosiła 173 zł netto oraz 165 zł netto. Z przedstawionej opinii wynika, że stawki powoda są stawkami rynkowymi. Zauważyć trzeba, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania cen najniższych lub średnich. Ważne jest tylko, by wybrana przez niego stawka czy cena nie odbiegała zasadniczo od cen rynkowych. Zasadne było zatem zastosowanie stawek zgodnych ze złożonym przez powoda cennikiem. W tym miejscu podkreślenia wymaga również, iż poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu. Wybierając jeden z wielu funkcjonujących na rynku takich podmiotów, poszkodowany może się kierować m.in. jego fachowością, rzetelnością i poziomem świadczonych usług. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi”, do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot oferujący pojazdy zastępcze. Nie ma przy tym

znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego firmy wynajmującej pojazd zastępcze, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez tę firmę. Zarzut stosowania stawek rażąco wygórowanych mógłby być przez pozwanego skutecznie podniesiony, gdyby poszkodowany umyślnie albo przez rażące niedbalstwo wynajął samochód zastępczy po stawce znacznie odbiegającej od obowiązujących na rynku (por. art. 16 w zw. z art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...)), czy też działanie poszkodowanego miało na celu pokrzywdzenie ubezpieczyciela sprawcy szkody, czyli iż umówiono się na stawkę wyższą od tej, którą normalnie stosuje się przy wynajmie takiego pojazdu, aby zawyżyć wysokość odszkodowania z tego tytułu. Skoro poszkodowany ma prawo do najmu pojazdu zastępczego od podmiotu stosującego stawki rynkowe (zrelacjonowane do klasy pojazdu zbliżonej w stosunku do pojazdu uszkodzonego i obszaru), to stawki powoda mogłyby zostać uznane za zawyżone jedynie w przypadku stwierdzenia, że nie są one stawkami rynkowymi bądź pojazd nie jest pojazdem klasy zbliżonej do pojazdu uszkodzonego.

Wobec powyższego, stwierdzić należy, że pozwany nie wykazał, aby stawka najmu zastosowana przez powoda była stawką nierynkową.

W ocenie Sądu, zasadne było zatem zastosowanie stawek zgodnych ze złożoną przez powoda, a zawartą pomiędzy nim a poszkodowanym umową, która została między nimi zawarta w oparciu o jedną z podstawowych zasad systemu prawa prywatnego – swobody dokonywania czynności prawnych i kształtowania ich treści.

Mając na uwadze uzasadniony czas najmu wynoszący 35 dni oraz zastosowane przez powoda stawki najmu pojazdu zastępczego w wysokości 173 zł netto za dobę za 30 dni najmu oraz 165 zł netto za dobę przy 5 dniach najmu, łączny czynsz najmu pojazdu zastępczego powinien wynosić 6 015,00 zł netto, tj. 7 398,45 zł brutto. Mając na uwadze, iż pozwany w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 3 243,80 zł powodowi należało zasądzić kwotę 2 771,20 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie natomiast z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wobec tego, że powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z kosztów najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego pismem doręczonym w dniu 26 września 2013 r., żądanie zasądzenia odsetek od dnia 27 października (...). uznać należało za zasadne.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Powód wygrał sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez powoda, tj. 756 zł, składa się opłata od pozwu w wysokości 139 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone na kwotę 600 zł na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd nakazał zwrócić pozwanemu na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594, j.t. ze zm.) kwotę 287,42 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego.